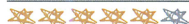


To kulturer, én tanke: kunsten!

En nænsom og skarp iscenesættelse giver styrke til danske Bjørn Nørgaards skulpturer og kinesiske Tan Pings malerier på Horsens Kunstmuseum.

KUNSTUDSTILLING
TAN PING & BJØRN NØRGAARD
HORSENS KUNSTMUSEUM
Carolinelundvej 2, Horsens
Til den 21. januar 2018



LARS SVANHOLM
kultur@jp.dk

Bjørn Nørgaards billeddialekt er altid genkendelig, og hvad enten han beskæftiger sig med sammenstødet mellem epoker, religioner eller filosofier, står det skulpturelle sprog skarpslebent – og nørgaardsk. Sådan forholder det sig også på den aktuelle udstilling på Horsens Kunstmuseum, hvor Nørgaard danner par med den kinesiske maler Tan Ping.

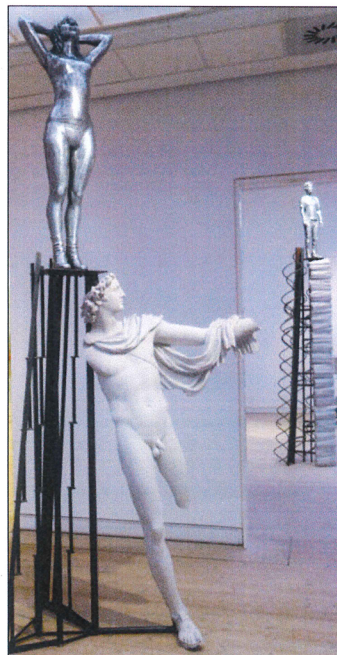
Umiddelbart kunne det være fristende at modstille Tan Pings abstrakte ekspressionisme med Bjørn Nørgaards gamle bonkammerata fra Den Eksperimenterende Kunstskole, Per Kirkeby, men for det første er sammenligningen ikke umiddelbart interessant, og for det andet forankrer hans værker sig i noget, der associerer kalligrafisk inspirerede penselskrifter med vestlige modernister som Pierre Soulages og Robert Motherwell. På trods af at man har

valgt et scenisk greb, som differentierer de udstillingsaktuelle kunstnere, står det klart, at billedkunsten som visuelt sprog udgør den måske mest oplagte metode, hvorpå man på tværs af landegrænser og kontinenter, kan udtrykke sig. Bjørn Nørgaard er således ikke en typisk dansk eller nordeuropæisk kunstner, akkurat som Tan Pings afsæt er langt fra det sædvanlige orientalske udtryk.

Hvis man ellers skal skildre en fortælling om Bjørn Nørgaard og Tan Ping som kunstnere, er der ét forhold, som er åbenbart. Nemlig formaterne. Tan Pings malerier er ganske vist ikke i alle tilfælde kæmpestore, men de mest øjnefaldende er kendetegnet ved formatet to gange tre meter, og netop størrelsen af malerier udgør en væsentlighedsfaktor, når man bevæger sig i det abstrakte-ekspressionistiske felt. Mest direkte ses dette i et antal nyere værker, hvor den sorte farve bemægtiger sig billedplanet og udletter de bagvedliggende lag.

Livet på toppen af en søjle

Hos Nørgaard sættes adskillige temaer på spidsen i et helt andet perspektiv. Her kan man gå på opdagelse i en verden, som klart fører beskuerens blik opad i en serie skulpturer, som tematiserer over søjlehelgener. Livet på toppen af en søjle, hvad enten denne er lavet af en måneds produktion af aviser eller forskærmen fra en Ford Focus, må være ensomt og kedsommeligt, og i Nørgaards udgave af

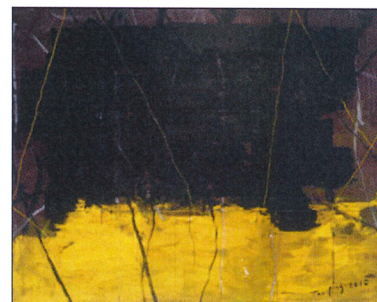


Bjørn Nørgaard: "Stylit.com/Sofie", 2016. Jern, aluminium, fiberbeton. FOTO: LARS SVANHOLM

livet på toppen af søjlen er helgenerne erstattet af helt almindelige mennesker støbt i aluminium. Værkerne kan sagtens iagttages som billeder på det civiliserede menneskes almene tilstand af kedsomhed.

I en anden installation foregriber Bjørn Nørgaard

spejlbilledets magi. Her ser man modsætningernes roller i et antal skulpturer, som rummer dobbelthedens fortryllelse. Dog skal man bevæge sig ind i et forholdsvis mørkt rum, hvis man vil opleve udstillingens vel nok mest rørende indslag. "Historien om en moder"



Tan Ping: "Chock", 2016. Akryl på lærred.
FOTO: LARS SVANHOLM

KUNSTNERNE

Tan Ping og Bjørn Nørgaard

Tan Ping

- Født i 1960, er maler.
- Uddannet på Central Academy of Fine Arts i Beijing i 1984 og studerede i 1989-94 på Master of Arts and Degree of "Meisterschule", Free Art Department i Berlin.
- Bor og arbejder i dag i Beijing.

Bjørn Nørgaard

- Født i 1947, er billedhugger, grafiker og aktionskunstner.
- Uddannet ved Den Eksperimenterende Kunstskole og fungerede som professor på Kunstakademiet i 1985-94.
- Har skabt gobelinerne til Riddersalen på Christiansborg Slot og H.M. Dronningens fremtidige gravmæle ved Roskilde Domkirke.

trækker historiske tråde helt tilbage til kunstnerens tidligste barndom i 1947, hvor han blev fjernet fra sin mor i overensstemmelse med datidens principper inden for hospitalsvæsenet. Værket skildrer systemets brutalitet med en fysisk udgave af en nyfødt Bjørn placeret centralt i miljøet.

En harmonisk helhed

Man kan vel roligt antyde, at når to kulturer mødes, samles tanker om det fælles projekt – i det aktuelle tilfælde kunsten. I det hele taget har man ud fra idéen om to kunstneres individuelle og stærkt identiske jargoner været i stand til på Horsens Kunstmuseum at sætte en kunstudstilling i scene, som giver næring til tanken om, at modsætningers møde ikke nødvendigvis behøver at være det onde. Tværtimod!